

Arrest

nr. 231 484 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 augustus 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 225 013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 augustus 2019, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2019 is verzoekster het voorwerp van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf.

Op 26 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster op 25 april 2019 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de

Raad). Op 14 augustus 2019 dient verzoekster tevens bij faxpost een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing. Deze vordering wordt door de Raad op 19 augustus 2019 bij arrest nr. 225 014 verworpen. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing wordt door de Raad op 29 augustus 2019 bij arrest nr. 225 348 verworpen.

Naar aanleiding van een politiecontrole op 9 augustus 2019, neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Tegen voormelde beslissing dient verzoekster op 14 augustus 2019 bij faxpost een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen bij de Raad die op 19 augustus 2019 bij arrest nr. 225 013 de vordering verwerpt.

Op 19 augustus 2019 dient verzoekster het beroep tot nietigverklaring in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 9 augustus 2019. Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ Voorkempen op 09.08.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: O. voornaam: J. geboortedatum: (...)1968

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ter volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zoner houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

De betrokkene verklaart een verloofde te hebben, de heer M. (B.). Zij weet niet wat zijn familienaam is en vraagt dit verschillende keren aan één van de verhoorders. Ze kent zijn geboortedatum niet. Ze wonen in Deurne. Volgens de bevindingen van de politie, vermeld in het verslag van 09.08.2019, werd de betrokkene echter aangetroffen in de loods achter een woning in Brecht. In de loods staat een caravan, waar duidelijk kan opgemerkt worden dat die als woonplaats gebruikt wordt.

Uit het administratief dossier zouden ze elkaar meer dan vijf jaar geleden elkaar hebben leren kennen. De vraag rijst waarom de betrokkene niet de minste poging heeft ondernomen om via geëigende procedures een verblijf te bekomen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij en haar partner ooit een aanvraag om wettelijk samen te wonen of om te huwen hebben ingediend.

De relatie op zich geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van

het EVRM. (Rvs 22 februari 1593, nr42.035, Rvs 20 juli 1994,nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)".

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een relatie kan hebben met de heer B. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen om daar een gezinsleven te ontwikkelen. Het louter feit dat de heer B. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Beiden wisten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene.

Betrokkene en de heer B. kunnen door middel van verschillende communicatiemiddelen contact blijven houden. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt

Betrokkene verklaart kinderen te hebben, die in Afrika wonen bij haar moeder. Daarna wijzigt ze haar verklaring en stelt ze dat ze niet weet waar haar kinderen zijn. Vervolgens zegt ze één kind het hebben, van wie ze niet weet hoe oud het is.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene vermoedt negen jaar geleden in België aangekomen te zijn. Ze kan zich niet herinneren wanneer juist. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, ondanks het feit dat zij al zoveel jaren in België verblijft.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 26.03.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene vermoedt negen jaar geleden in België aangekomen te zijn. Ze kan zich niet herinneren wanneer juist. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, ondanks het feit dat zij al zoveel jaren in België verblijft.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt mei de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 26.03.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart in België te zijn om een ander leven te hebben. Zij heeft slechte ervaringen in Nigeria. Ze wil niet terug naar haar land van herkomst. Ze wil in België trouwen. Verder verklaart ze geen asiel te hebben aangevraagd.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Zij brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding (...)"

Op 8 oktober 2019 is verzoekster vrijgelaten.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 3, 4 en 41.2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 13 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht, van de goede trouw, het hoorrecht, de rechten van verdediging en de rechtszekerheid als beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Artikel 7 van de vreemdelingenwet is een omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 1 van Richtlijn 2008/115/EG stelt het volgende: "In deze richtlijn worden de gemeenschappelijke normen en procedures vastgesteld die door de lidstaten moeten worden toegepast bij de terugkeer van illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen, overeenkomstig de grondrechten die de algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht en het internationaal recht vormen, met inbegrip van de verplichting om vluchtelingen te beschermen en de mensenrechten te eerbiedigen."

In overweging 24 van die richtlijn wordt gesteld dat de grondrechten en beginselen van het Handvest van de Europese Unie in acht genomen moeten worden.

Dat betekent dat richtlijn 2008/115/EG en artikel 7 van de vreemdelingenwet geïnterpreteerd moeten worden op basis van het Handvest van de Europese Unie.

Bovendien moet elk Belgisch wetsartikel geïnterpreteerd worden conform de internationale normen waardoor België gebonden is, zoals o.a. het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Handvest van de Europese Unie.

Ook bepaalt artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet opgelegd worden, "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, moet dus nagekeken worden of er geen bescherming is via bepalingen opgenomen in een internationaal verdrag, zoals bijvoorbeeld het EVRM en het Handvest.

De bestreden beslissing houdt in dat verzoekster wordt teruggestuurd naar Nigeria, een land waar alleenstaande vrouwen, christenen en vrouwen met psychologische problemen ernstige problemen kennen. Verzoekster zal dus mogelijks worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

Dit absolute verbod op foltering komt ook letterlijk terug in artikel 4 van het Handvest. Bovendien beschermt artikel 1 van het Handvest de menselijke waardigheid en artikel 3 van het Handvest de lichamelijke en geestelijke integriteit.

Dit betekent dat er bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet steeds een toetsing moet gebeuren aan het verbod op foltering en het recht op bescherming van de menselijke waardigheid en de lichamelijke en geestelijke integriteit, zoals voorzien in artikel 3 EVRM en de artikelen 1, 3 en 4 van het Handvest.

Bovendien moet er ook steeds een effectief rechtsmiddel voorzien worden tegen een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 13 van Richtlijn 2008/115/EG stelt dit heel duidelijk voorop:

"1. Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer. 2. De in lid 1 bedoelde autoriteit of instantie is bevoegd om de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer te herzien en kan eveneens de uitvoering ervan tijdelijk opschorten, tenzij op grond van de nationale wetgeving reeds een tijdelijke opschorting van toepassing is. 3. De betrokken onderdaan van een derde land heeft recht op juridisch advies, vertegenwoordiging in rechte en, indien nodig, taalkundige bijstand. 4. De lidstaten zorgen ervoor dat op verzoek gratis de noodzakelijke rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging ter beschikking wordt gesteld, overeenkomstig de relevante nationale wetgeving of regels inzake rechtshulp, en kunnen bepalen dat op zulke gratis rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging de voorwaarden van toepassing zijn als bedoeld in artikel 15, leden 3 tot en met 6, van Richtlijn 2005/85ZEG."

Ook in artikel 47 van het Handvest wordt dit recht op een effectief beroep voorzien:

"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen "

Dit komt ook terug in artikel 13 van het EVRM:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Ten slotte bepalen zowel de Belgische wet als de Richtlijn dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening moet houden met de gezondheidstoestand van betrokkene.

Artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG bepaalt het volgende:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit komt ook terug in de vreemdelingenwet, namelijk in artikel 74/13: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Zowel de Terugkeerrichtlijn als de Vreemdelingenwet leggen bijgevolg de verplichting op om rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand, alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen.

Indien tegenpartij een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert, moet zij ook steeds toetsen aan artikel 3 EVRM en nagaan of het verbod op foltering niet geschonden wordt.

Dit blijkt heel duidelijk uit het arrest 239.259 van 28 september 2017 van uw Raad. In dat arrest wordt gesteld dat een toetsing aan artikel 3 EVRM niet enkel dient te gebeuren op moment van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten maar ook op het moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen:

"c'est donc, lors de la prise d'un ordre de quitter le territoire, que la partie adverse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique,

notamment l'article 3 de Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales." (Raad van State, 239.259 van 28 september 2017).

Bovendien moet ook de administratieve rechter, met name de rechter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een toetsing aan artikel 3 EVRM doen.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, het Hof van Justitie en uw Raad is ook duidelijk dat de rechter een toetsing onder artikel 3 EVRM ex nunc moet doen. Dat betekent dat de administratieve rechter bij een annulatieberoep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten moet controleren of het bevel geen schending inhoudt van artikel 3 EVRM. De rechter moet daarbij rekening moet houden met stukken die voorgelegd zijn nadat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd.

Het EHRM stelt in de zaak *Slah Sheekh t. Nederland* het volgende:

"The establishment of any responsibility of the expelling State under Article 3 inevitably involves an assessment of conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see *Mamatkulov and Askarov v. Turkey* [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, ECHR 2005-1, § 67). In determining whether it has been shown that the applicant runs a real risk, if expelled, of suffering treatment proscribed by Article 3, the Court will assess the issue in the light of all the material placed before it, or, if necessary, material obtained proprio motu, in particular where the applicant — or a third party within the meaning of Article 36 of the Convention — provides reasoned grounds which cast doubt on the accuracy of the information relied on by the respondent Government. In respect of materials obtained proprio motu, the Court considers that, given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other reliable and objective sources such as, for instance, other Contracting or non-Contracting States, agencies of the United Nations and reputable non-governmental organisations. In its supervisory task under Article 19 of the Convention, it would be too narrow an approach under Article 3 in cases concerning aliens facing expulsion or extradition if the Court, as an international human rights court, were only to take into account materials made available by the domestic authorities of the Contracting State concerned, without comparing these with materials from other reliable and objective sources. This further implies that, in assessing an alleged risk of treatment contrary to Article 3 in respect of aliens facing expulsion or extradition, a full and ex nunc assessment is called for as the situation in a country of destination may change in the course of time. Since the nature of the Contracting States' responsibility under Article 3 in cases of this kind lies in the act of exposing an individual to the risk of ill-treatment, the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of the expulsion (see *Vilvarajah and Others*, cited above, p. 36, § 107). In the present case, given that the applicant has not yet been expelled, the material point in time is that of the Court's consideration of the case. Even though the historical position is of interest in so far as it may shed light on the current situation and its likely evolution, it is the present conditions which are decisive and it is therefore necessary to take into account information that has come to light after the final decision taken by the domestic authorities (see *Chahal v. the United Kingdom*, judgment of 15 November 1996, pp. 1856 and 1859, §§ 86 and 97, Reports 1996-V; *H.L.R. v. France*, 9 April 1997, Reports 1997-01, p. 758, § 37; and *Mamatkulov and Askarov*, cited above, § 69). " (EHRM, *Slah Sheekh t. Nederland*, 23 mei 2007, §136).

Uit dit arrest van het EHRM komt duidelijk naar voor dat er bij een toetsing aan artikel 3 EVRM een ex nunc beoordeling vereist is en dat de rechter bijgevolg rekening moet houden met nieuwe elementen van na de bestreden beslissing. Het bovenstaande arrest handelt over een toetsing aan artikel 3 EYRM op het moment van uitwijzing maar is evengoed naar analogie van toepassing op een toetsing aan artikel 3 EVRM op het moment van het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook handelt dit arrest over de situatie waarin de toestand in het land van herkomst gewijzigd is maar dit kan op dezelfde manier toegepast worden op de situatie waarin de medische toestand van verzoeker gewijzigd is of de situatie waarin een nieuw medisch attest met bijkomende informatie wordt voorgelegd.

Bovendien bepaalt artikel 39/82§4, lid 4 van de vreemdelingenwet het volgende: "De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien

waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Uit de hoger genoemde internationale normen en rechtspraak én artikel 39/82§4 van de vreemdelingenwet, is het duidelijk dat uw Raad een ex nunc beoordeling moet doen van een schending van artikel 3 EVRM.

Ook in het kader van het hoorrecht moet met deze elementen rekening worden gehouden. Het betreft immers elementen die essentieel zijn en die ertoe hadden geleid dat verwerende partij een andere beslissing had genomen.

In casu is het hoorrecht van toepassing en moet een effectieve uitvoering ervan worden gegarandeerd.

Artikel 41 van het Handvest stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen. "

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General*, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

"81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, *Krombach*, C7/98, *Jurispr. blz.* 11935, punt 42, en 18 december 2008, *Sopropé*, C349/07, *Jurispr. blz.* 110369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden- Industrie-Michelin/Commissie*, 322/81, *Jurispr. blz.* 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz.* 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz.* 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C287/02, Jurispr. blz. 15093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C27/09P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van

het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universitat München, C269/90, Jurispr. blz. 15469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. "

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)

De bestreden beslissing vormt een uitvoering van het EU-recht. De beslissing werd immers genomen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn (zie hierboven).

Het Hof oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

In arrest C-249/13 van 11 december 2014 ontwikkelt het Hof van Justitie haar rechtspraak met betrekking tot het hoorrecht verder. Het Hof stelt onder andere:

- het hoorrecht is een onderdeel van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie.
- het hoorrecht is een garantie voor elkeen om zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een administratieve procedure, en alvorens een beslissing ten aanzien van hem wordt genomen die zijn belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden.
- het hoorrecht moet de bevoegde administratie in staat stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is zodat de betrokkene met positief gevolg zijn beroepsrecht kan uitoefenen.

Geïnspireerd door de invulling van het hoorrecht door het Hof van Justitie, stelt de Raad van State in het arrest 230.257 van 19 februari 2015 dat verwerende partij een actieve onderzoeksplicht heeft. Dit houdt volgens de Raad van State in dat verwerende partij alle informatie moet verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht en dat zij een vreemdeling expliciet moet uitnodigen om hem te horen. Dit is volgens de Raad van State immers de enige manier waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een negatieve beslissing kan doen gelden.

Met betrekking tot artikel 3 EVRM stelt de bestreden beslissing dat verzoekster heeft verklaard slechte ervaringen te hebben in Nigeria, niet terug te willen naar haar land van herkomst en dat ze geen asielaanvraag heeft ingediend. Verwerende partij stelt vervolgens vast dat verwerende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt en besluit dat geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Het komt volgens de bestreden beslissing aan verzoekster toe aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Nigeria een reëel en ernstig risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Volgens de bestreden beslissing volstaat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM niet. Verzoekster zou evenmin met medische problemen kampen, noch zijn er geen dwingende humanitaire omstandigheden die pleiten tegen de uitwijzing.

Echter, deze motivering is ver ontoereikend. Het onderzoek van verwerende partij schiet te kort en kan niet garanderen dat verzoekster bij uitvoering van de bestreden beslissing niet zal worden onderworpen aan foltering, een vernederende of onmenselijke behandeling, zoals verboden door artikel 3 EVRM. Bovendien dient het onderzoek naar een schending van artikel 3 EVRM onafhankelijk van het indienen van een asielaanvraag plaats te vinden (Cass., 31 januari 2018, P.18.0035.F).

In het kader van de effectiviteit van het hoorrecht en de actieve onderzoeksplicht die hieruit voortvloeit, kwam het aan verwerende partij toe om verzoekster grondig te bevragen over haar medische situatie, moest verwerende partij zich vragen stellen bij de redenen waarom zij niet duidelijk kan zijn over essentiële zaken en basisinformatie zoals haar kinderen en waarom zij zo verward is, en moest verwerende partij haar onderwerpen aan een psychologisch onderzoek.

Het kwam in casu aan verwerende partij toe om een grondig en zorgvuldig onderzoek te doen op basis van alle elementen in het dossier, de persoonlijke kenmerken en gegevens van verzoekster, voornamelijk haar psychologische problematiek, en op basis van de recente landeninformatie die beschikbaar is over de veiligheidssituatie in Nigeria. Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat dit gebeurd is.

Ten eerste stelt de bestreden beslissing dat "betrokkene verklaart dat zij niet lijdt aan een ziekte die haar belemmert te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn

Verwerende partij verwijst naar een niet nader bepaalde verklaring van verzoekster om te besluiten dat er geen medische problematiek voorhanden zou zijn die een repatriëring in de weg zou kunnen staan. Indien verwerende partij een grondig onderzoek zou hebben gevoerd naar verzoeksters individuele situatie was zij bijgevolg tot de vaststelling gekomen dat er wel degelijk sprake is van enige medische problematiek, die in rekening diende te worden gebracht bij een toetsing aan artikel 3 EVRM, quod non.

Uit elk gesprek met verzoekster blijkt dat zij extreem verward is. Dat verzoekster ook verward toen ze haar verklaringen afgelegd heeft, blijkt ook zeer duidelijk uit de bestreden beslissing. Daarin wordt immers o.a. het volgende gesteld:

"Betrokkene vermoedt negen jaar geleden in België aangekomen te zijn. Zij kan zich niet herinneren wanneer juist.

- *Betrokkene verklaart een verloofde te hebben, de heer M. (B.). Zij weet niet wat zijn familienaam is en vraagt dit verschillende keren aan één van de verhoorders.*
- *Betrokkene verklaart kinderen te hebben, die in Afrika wonen bij haar moeder. Daarna wijzigt ze haar verklaring en stelt ze dat ze niet weet waar haar kinderen zijn. Vervolgens zegt ze één kind te hebben, van wie ze niet weet hoe oud het is."*

Hieruit blijkt heel duidelijk dat verzoekster erg verward is en ernstige geheugenproblemen heeft. Het is immers niet normaal dat iemand 'verschillende keren' tijdens één gehoor de achternaam van haar verloofde moet navragen, dat iemand niet zou weten hoeveel kinderen zij heeft, waar haar kinderen zijn en hoe oud het kind is of dat iemand niet zou weten wanneer zij naar België gekomen is. Verwerende partij was bijgevolg op de hoogte van de psychologische problemen of minstens van de verwardheid van verzoekster maar liet toch na om dit uitgebreid te onderzoeken.

Zo hebben ze helemaal geen medisch onderzoek gedaan voordat de bestreden beslissing genomen werd. Ze gingen louter af op de verklaringen van verzoekster, hoewel duidelijk was dat haar verklaringen niet coherent waren en verzoekster erg verward was. Er waren dus duidelijke aanwijzingen van de psychologische problematiek van verzoekster en toch heeft verwerende partij die niet onderzocht voordat ze de bestreden beslissing nam. Dit maakt dat de verwerende partij met het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 EVRM geschonden heeft. Verwerende partij beschikte op het moment van het nemen van de beslissing immers niet over voldoende informatie om te beoordelen of artikel 3 EVRM geschonden zou worden bij een terugkeer naar Nigeria.

Hoewel verwerende partij op 12 augustus 2019 (enkele dagen na de bestreden beslissing) een medisch verslag lieten opmaken door de centrumarts, werd ook hier geen uitgebreid onderzoek gevoerd. Dit is opvallend, aangezien het onmogelijk is om als arts bepaalde psychologische problematieken vast te stellen na één gesprek.

Uit een medisch verslag van Dokters van de Wereld van 19 augustus 2019 blijkt heel duidelijk de psychologische problematiek van verzoekster. Verzoekster ging in 2016 4 keer op consultatie bij de huisarts en twee keer op psychosociale intake bij Dokters van de Wereld. Het multidisciplinaire team stelde toen het volgende vast: extreme geheugenverlies, onvermogen gebeurtenissen in de tijd te plaatsen en een coherent gesprek te voeren en extreme kwetsbaarheid. Ze geven aan dat die symptomen mogelijk kaderen binnen een (multiple) PTSS maar dat een diagnose niet gesteld kon worden wegens de afbreking van de hulporganisatie. Verzoekster bleef plots weg en kon ook niet meer gecontacteerd worden (stuk 2b).

Verzoekster wenst te benadrukken dat de artsen van Dokters van de Wereld duidelijk melden dat ze, na zes consultaties met verzoekster, geen diagnose kunnen stellen. Wel vermoeden ze dat er sprake is van een Post-Traumatisch StressSyndroom (PTSS).

Verzoekster stelt zich dan ook de vraag naar de kwaliteit van het onderzoek dat door de centrumarts gevoerd werd. Dit is namelijk gebaseerd op een eenmalige korte consultatie met verzoekster. Aangezien de artsen van Dokters van de Wereld geen diagnose konden stellen na zes consultaties, is het duidelijk dat de centrumarts geen voldoende medisch onderzoek heeft gevoerd naar de psychologische problematiek van verzoekster. Nochtans had de raadsman van verzoekster hier eerder wel om gevraagd.

Verwerende partij kan zich dan ook absoluut niet op het heel beperkte medisch onderzoek van de centrumarts beroepen om te stellen dat verzoekster geen risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Nigeria.

Vanuit de vaststelling dat verzoekster erg verward is, kan verwerende partij uit haar verklaringen dan ook helemaal niet afleiden dat bv. haar relatie met de heer B. niet ernstig zou zijn en dus niet beschermd zou worden onder artikel 8 EVRM. Hoe kan er van haar verwacht worden dat zij de achternaam en geboortedatum van haar partner kan onthouden als zij er zelfs niet in slaagt om de achternaam van haar partner te onthouden tijdens een kortdurend interview? Hoe kan er van haar verwacht worden eerdere verblijfsprocedures op te starten op basis van hun relatie indien ze de eenvoudigste dingen niet kan onthouden?

Bovendien kan er, omwille van haar verwardheid en geheugenproblemen, uit haar interview ook niet worden afgeleid dat zij geen ernstige vrees heeft bij terugkeer naar Nigeria. Hoe kan er van haar verwacht worden eerder een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen indien zij zich niet meer herinnert wanneer ze naar België gekomen is, laat staan in detail weet welke problemen ze had in Nigeria en hoe ze precies naar België gekomen is? Verzoekster is op heden immers niet in staat om haar asielrelaas toe te lichten, laat staan om te kunnen uitleggen wat zij precies vreest bij terugkeer naar

Nigeria. Er kan haar dan ook niet verweten worden dat zij nog geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ten slotte kan er uit haar verklaringen dan ook helemaal niet afgeleid worden dat zij geen medische problemen heeft, hoewel ze blijkbaar letterlijk verklaard heeft geen medische problemen te kennen. Vooreerst heeft verzoekster namelijk een fysiek letsel aan haar knie, zij kreeg hiervoor reeds medische zorgen in het centrum voor illegalen. De verwardheid en het geheugenverlies kwalificeert verzoekster zelf niet als een medisch probleem. Echter, dit bevestigt dat zij niet zelfredzaam is. Ook het feit dat verzoekster er niet in slaagde om een verblijfsprocedure en de registratie van de wettelijke samenwoning aan te vatten en het feit dat er evenmin in is geslaagd om de nodige medische zorgen te verkrijgen, bevestigen haar kwetsbaarheid en hulpbehoefte.

Er kan, gelet op haar psychologische toestand, niet van haar verwacht worden dat zij zelf haar medische problematiek kan toelichten, zeker niet in een dergelijk beperkt interview. Dit blijkt ook duidelijk uit het medisch attest van Dokters van de Wereld (stuk 2b).

In elk geval volstaat de beperkte verklaring van verzoekster niet om te stellen dat ze geen medische problemen heeft. In tegendeel, haar verklaringen zijn enkel een bevestiging van het feit dat zij psychologisch niet in orde is.

Het was dan ook aan verwerende partij om dit vast te stellen en onderzoek te voeren naar de medische en psychologische toestand van verzoekster. Enkel zo konden ze een voldoende onderzoek voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en de effectiviteit van het hoorrecht garanderen.

Indien zij dit had gedaan, was zij wellicht tot de vaststelling gekomen dat verzoekster, door haar psychologische toestand, niet verweten kan worden dat zij geen uitvoering gaf aan haar eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bovendien had verwerende partij na dergelijk medisch onderzoek enkel kunnen concluderen dat verzoekster een risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Nigeria.

In het Paposhvili-arrest oordeelde het Europees Hof dat een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van een gezondheidstoestand die voor een intens lijden kan zorgen indien er geen adequate behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM (EHRM, Paposhvili v. Belgium, 13 december 2016, § 183). Volgens het Hof maakt een deel van deze inschatting inherent deel uit van de preventieve bescherming van artikel 3 (ib. §186).

Eveneens volgens de rechtspraak van uw Raad, moeten ook persoonlijke omstandigheden van de door ziekte getroffen persoon in acht worden genomen. Met betrekking tot de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM, is uw Raad van oordeel dat factoren die op zich genomen misschien geen schending uitmaken in combinatie met andere factoren wel een schending kunnen uitmaken. Er wordt benadrukt dat alle omstandigheden, zoals de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst, de toegankelijkheid ervan en ook de beschikbare familiale en sociale opvang in het herkomstland hiertoe relevant is:

"Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn. (RvV nr. 97 196 van 14 februari 2013).

Verzoekster is verward, handelt ongewoon en communiceert niet helder. Zij lijdt aan ernstige geheugenproblemen. Er is een ernstig vermoeden van een psychologische problematiek. Dit werd in het verleden reeds vastgesteld (stuk 2a en 2b). Echter, net omdat ze kwetsbaar is en niet zelfredzaam, slaagde verzoekster er niet in om de juiste medische opvolging te organiseren.

Verzoekster werd in 2013 doorverwezen naar medische opvolging door Dokters van de Wereld maar ging hier toen niet verder op in (stuk 2a). Hoewel in 2016 door Dokters van de Wereld werd vastgesteld dat de situatie van verzoekster onrustwekkend was, dat ze in de doelgroep met intensieve zorgnoden werd geplaatst en ze vanuit Dokters van de Wereld psychologisch begeleid werd, kwam verzoekster plots niet meer opdagen en was ze niet meer bereikbaar (stuk 2b). Dit duidt erop dat verzoekster zelf niet in staat is om zich te laten begeleiden of om in te zien dat ze nood heeft aan begeleiding en ondersteuning.

Hoewel haar raadsman eerder had vastgesteld dat verzoekster psychologische problemen heeft en zij verzoekster reeds verschillende keren doorverwezen heeft naar psychologische hulpverlening, kan zij ook niet meer doen dan verzoekster doorverwijzen. Zolang verzoekster niet in staat is om psychologische begeleiding te volgen of inziet dat ze nood heeft aan psychologische begeleiding, konden haar raadsman of andere diensten hier niets aan doen. Bovendien zou psychologische begeleiding pas nuttig zijn indien verzoekster hier zelf voor openstaat.

Het is pas nu, nu verzoekster dreigt teruggestuurd te worden naar Nigeria en ze gescheiden zou worden van haar partner, dat het in het kader van haar verblijfsprocedure urgent is om psychologische verslagen te laten opmaken. Ook lijkt verzoekster, door de confrontatie met het feit dat ze misschien wordt teruggestuurd naar Nigeria, de ernst van haar geheugenproblemen en psychologische problemen in te zien. Ze gaf aan nu wel open te staan voor psychologische begeleiding. Dit werd ook doorgegeven aan haar sociaal assistent.

Het is echter meteen duidelijk dat mevrouw extreem kwetsbaar is en nood heeft aan psychologische begeleiding.

Aangezien er vandaag geen recente medische attesten kunnen voorgelegd worden, en verzoekster en haar raadsman binnen de korte beroepstermijn onmogelijk een voldoende duidelijk medisch attest konden bekomen, is het noodzakelijk dat verwerende partij aan zijn verplichtingen voldoet en verzoekster een psychologisch onderzoek en psychologische begeleiding biedt.

Gelet op haar psychologische problematiek en haar geheugenverlies, is verzoekster extreem kwetsbaar en heeft ze nood aan psychologische begeleiding.

Bovendien heeft verzoekster chronische hepatitis B (stuk 3). Gelet op haar geheugenverlies en verwardheid, heeft verzoekster dit niet vermeld in het interview.

Verzoekster loopt prima facie een ernstig risico op een artikel 3 EVRM schending bij terugkeer naar Nigeria.

Verwerende partij heeft echter geen artikel 3 EVRM onderzoek gedaan naar de actuele situatie in Nigeria, heeft geen idee naar waar ze verzoekster precies gaan terugbrengen en wat de situatie op die specifieke plek is, heeft geen onderzoek gedaan naar verzoeksters huidige profiel en heeft geen recente algemeen beschikbare landeninformatie van UNHCR of EASO betrokken in haar inschatting.

Verzoekster kan niet verweten worden dat zij niet meer informatie geeft over haar herkomst, haar familiaal netwerk, etnie of religie. Zij lijdt immers aan ernstige geheugenproblemen en kan zich haar leven en problemen in Nigeria dan ook niet meer herinneren.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen met een handicap of personen die lijden aan psychologische problemen in Nigeria in een mensonwaardige en ontorende situatie terecht komen.

- EASO, 'Country of origine information report. Nigeria. Targeting individuals', november 2018: "Persons with mental or physical disabilities suffer from social stigma, exploitation, and discrimination. They are often begging on the streets. They hardly receive medical health care, particularly those with mental health problems. Several sources report that there is a widespread belief that mental illnesses

are caused by supernatural or spiritual forces, such as sorcery, witchcraft, evil spirits and gods (punishing the person for sins). This belief influences the attitude of people towards mentally ill persons. As a result, treatment of persons with mental health problems is focused on anti-witchcraft treatment.⁹¹⁵ A research by three academics from the University of Saskatoon, Canada and the Department of Psychiatry, University of Nigeria Teaching Hospital in Enugu, into knowledge of and attitude to mental illness in Nigeria shows that 'mentally ill persons are frequently referred to as dangerous, suspicious, unstable, unreliable, irresponsible, and homicidal [...] Such labels have aggravated stereotypes and provoked further prejudices on people with mental illnesses.'" (stuk 11)

- Asylos, 'Nigeria: Access to healthcare (Tuberculosis, Hepatitis B and mental disorders) and perception of people with mental disorder', March 2017 (stuk 12): "According to the estimates, around 25 percent of all drugs are falsified and their effect is limited because the dosage is wrong. Since falsified drugs are less expensive, affected people most often opt for these drugs.

Selon les estimations, près de 25 pour cent des médicaments sont falsifiés et leur effet est limité, car les dosages sont incorrects. Comme les médicaments falsifiés sont moins chers, les personnes concernées opteraient le plus souvent pour de tels médicaments. Mental health-care services were almost nonexistent. Officials at a small number of prisons used private donations to provide separate mental health facilities for prisoners with mental disabilities.

All prisoners with disabilities stayed with the general inmate population without regard to disability and received no specialized services.

The 2014 SFH/OSAR report explained the very low rate of treatment of mental diseases by deficiencies in the Nigerian health system and by the stigmatisation of mental disorder.

According to an article of the magazine *International Psychiatry*, in Nigeria, 20 million people already suffered from a psychiatric problem. However, only 10 percent of all affected people received a treatment. This treatment gap is attributable to four determining factors: the lack of qualified staff and available places in psychiatric clinics, the stigmatisation of people with a mental disease, as well as structural problems in the health system.

(...) An article from 2009 asserts the low number of psychiatrists: there are 130 psychiatrists for a total population of 140,003,542. Only about ten percent of the mentally ill people are being treated. The existing psychiatric clinics neither have personal nor financial resources to offer necessary treatments, and many patients do not have the financial possibilities to pay for a treatment."

In the country profile on Nigeria of the WHO Mental Health Atlas, a pie graph shows that Nigeria had less than one mental health worker per 100,000 inhabitants. Nurses represented over 80 percent of this workforce.

Psychiatrists were the second largest group in the mental health workforce, but there was still only one psychiatrist for one million inhabitants on average. This source also stated that care of severe mental disorders was mainly funded by households themselves.

The Swiss Refugee Help mentioned that general practitioners often lack training, in particular as far as mental health is concerned.

Medical staff at the primary level, for instance general practitioners, is often badly trained. This applies in particular for psychic disorders.

According to the same source, pharmacy employees lack awareness of psychiatric diseases and can't provide medicine for mental diseases.

According to doctor Olufemi Olugbile, manager and head doctor at Lagos State University Teaching Hospital (LASUTH), staff in the primary sector, e.g. pharmacy employees, hardly has any knowledge and interest in psychiatric clinical signs and in psychiatric treatment. Usually, it doesn't have medicine to treat mental diseases. "

According to the 2014 SFH/OSAR report, Nigeria has got fourteen state-run psychiatric hospitals and clinics, but most of them look more like detention centres and don't offer support or occupational therapy.

In total, Nigeria has got eight psychiatric hospitals which are run and financed by the government. Six other psychiatric clinics are run by the federal states. (...) Many institutions look more like detention institutions in which patients are confined and treated only with medicine. Support or occupational therapy is lacking. "

A 2014 article of the US international broadcasting service "Voice of America" on mental healthcare in Nigeria gives an example of how patients are being treated at a mental health hospital in Kaduna (in Northern Nigeria). It states that patients are almost treated like inmates and that the admission in and the release from this facility depend on the family and on the staff, but not on patients themselves.

As doctors work to convince the public mental health problems can and should be treated, patients at one facility in northern Nigeria say they are among the lucky ones. Half prison, half hospital, young men and women are treated for addictions and other mental maladies with hard work, counselling and prayer. Patients at this facility refer to themselves as 'inmates' and wear maroon scrubs as uniforms and handcuffs on their feet to keep them from running away. They were committed by their parents or guardians, who also have the authority to set them free.

The 2010 SFHZOSAR report quoted a source from 2004 stating that mental treatment in Nigeria often harms the integrity of patients and that the treatment is worse in psychiatric departments than in somatic departments.

In its description of psychiatric and psychological treatment facilities in Nigeria from 2004, the Norwegian Directorate of Immigration refers to the Nigerian Red Cross. It describes that the federal government does not have any policy regarding psychiatric care. There are some private suppliers for psychosocial services, but generally they are expensive. Psychotherapy is hardly provided. Since psychiatric patients are generally only admitted in psychiatric institutions at a very advanced stage of their sickness, the treatment is additionally difficult. Furthermore, the treatment of patients often harms their integrity. It generally asserts that in Nigeria, the possible treatment in the psychiatric sector is often even worse than in the somatic sector.

In its query answer from 2014, the SFH/OSAR found prices ranging from 10 to 150 US Dollar for an outpatient therapy against depression, but a specialist stated that one session of outpatient therapy costs already 70 US Dollar. According to the 2014 SFH/OSAR report, psychotherapies are available only in hospitals and they are very expensive. For severe cases of depression, the report mentions costs ranging from 400 to 600 US Dollar for one month of treatment, including drugs, psychotherapy and electroshocks.

Psychotherapies are available almost exclusively in private hospitals and some Federal Hospitals, and are therefore very expensive. (...) According to a psychiatrist from a psychiatric clinic in Benin City, the costs for the hospitalisation of a severely depressive person amount to 400 to 600 US Dollar. This comprises the costs of one month of medicine, psychotherapy and electroshock therapy in severe cases.

The Swiss Refugee Help reported the costs for hospitalisation in different psychiatric departments in Lagos, Abeokuta, Maiduguri and Kaduna. It found "admission deposits" ranging from 15.000 to 25.000 Naira (95 to 158 US Dollar as of early January 2014) and weekly accommodation fees ranging from 5.000 to 20.000 Naira (32 to 126 US Dollar, same baseline).

According to the statement of the head of Mental Health department of a university in North-East Nigeria, the costs for an in-patient treatment in a psychiatric facility vary from one region to another in Nigeria. The expert gave us following information: Lagos: Lagos State University Teaching Hospital: Admission deposit: 15,000 Naira (85.23 CHF), weekly accommodation costs 5,000 Naira (28.41 CHF). Lagos University Teaching Hospital: Admission deposit 23,000 Naira (130.68 CHF), weekly accommodation costs 20,000 Naira (113.64 CHF). Abeokuta: Aro Neuropsychiatric Hospital Abeokuta: 50,000 Naira (284.09 CHF) for two months. Maiduguri: admission deposit 22,300 Naira (126.71 CHF) for patients from Borno State. Else, 32,000 Naira (181.82 CHF) monthly. Kaduna: admission deposit 25,000 Naira (142.05 CHF); patients from outside Kaduna State pay 50,000 Naira (284.09 CHF).

A query answer of the Swiss Refugee Help SFH/OSAR mentioned that people with a mental disease are rejected by society in Nigeria.

Different reports from 2009 state that psychic ill people are stigmatised and remain mostly untreated. Psychic ill people are often rejected by society, they lose their work and their network of personal relationship. Many families are ashamed of letting their relatives be treated. Sick family members are "tranquilised" for their own security and the security of their environment, at times chained and beaten.

The 2014 report from SFH/OSAR adds that mental diseases are often considered to be witchcraft, and that affected people refrain from turning to medical staff out of fear of discrimination.

In case of symptoms typical for a mental disease, many people believe that the affected person is bewitched or that somebody put a spell on her. That is why affected people turn first to the church or to a traditional healer to heal, rather than turning to a doctor. The stigmatisation of people affected by a mental disease often prevents them from using psychiatric services out of fear of social discrimination.

A recent report of the US Department of State states that there is no law prohibiting discrimination against people with any kind of disability. The report does not mention the states of Benin City, Enugu State or Anambra State among the states passing or having passed a law to protect the rights of these persons. The same report also states that people with disabilities are often discriminated, exploited and abused, including by their own families. No federal laws prohibit discrimination against persons with physical, sensory, intellectual, or mental disabilities in employment, education, air travel and other transportation, access to health care, or the provision of other state services; the law does, however, prohibit discrimination based on the "circumstances of one's birth." Plateau and Lagos States have

laws that protect the rights of persons with disabilities, while Akwa-Ibom, Jigawa, Osun, and Oyo States took steps to develop such laws. (...)

Persons with disabilities faced social stigma, exploitation, and discrimination, and relatives often regarded them as a source of shame. Many families viewed children with disabilities who could not contribute to family income as liabilities and sometimes severely abused or neglected them. Many indigent persons with disabilities begged on the streets. Persons with intellectual disabilities were stigmatized, sometimes even within the community of persons with disabilities."

US Department of State, country report on human rights practices. Nigeria, maart 2019 (stuk 14): "Mental health-care services were almost nonexistent. (...) Persons with disabilities faced social stigma, exploitation, and discrimination, and relatives often regarded them as a source of shame. Many indigent persons with disabilities begged on the streets. "

- Gelet op het toenemende geweld, voornamelijk in het noorden van het land, zijn de beperkte medische diensten ook niet beschikbaar: "Humanitarian and health actors face a number of challenges in providing healthcare services to the Nigerian population in the northeast of the country. These include both constraints related to the existing healthcare system and the difficulty of accessing those in need." (International Peace Institute 'providing health care in armed conflict: the case of Nigeria, januari 2019, <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/IPI-E-RPT-ProvidingHealthcareNigeria.pdf>).

Uit verschillende objectieve en gezaghebbende bronnen blijkt ook dat er veel geweld is in Nigeria dat gelinkt kan worden aan conflicten inzake religie en etnische afkomst:

- US Department of State, 'annual report in religious freedom (covering 2018), juni 2019, <https://www.ecoi.net/en/document/201109R.html>- " Terrorist organizations Boko Haram and Islamic State-West Africa (ISIS-WA) continued to attack population centers and religious targets. On January 3, a Boko Haram suicide bomber attacked a Gambaru mosque, killing 14 and injuring 15. According to international news, on April 22, two suicide bombers killed three in a Barna, Borno State mosque. On May 1, twin suicide bombings in Mubi, one in a mosque and another in a market, killed at least 27 and injured more than 60 persons. According to Christian news outlets, on June 12, Boko Haram burned 22 buildings, including part of a Catechetical Training Center in Kaya, Adamawa State. On June 16, two Boko Haram suicide bombers attacked the town of Damboa, killing 31 persons returning from Ramadan celebrations on Eid al-Fitr. On July 23, a Boko Haram suicide bomber killed eight worshippers in a mosque in Mainari. Boko Haram also conducted limited attacks in Adamawa, while ISIS-WA also attacked targets in Yobe. Although government intervention reduced the amount of territory these groups controlled, the two insurgencies maintained the ability to stage forces in rural areas and launch attacks against civilian and military targets across the Northeast.

There were incidents of violence reflecting tension between different ethnic groups involving predominantly Muslim Fulani herders and predominantly Christian farmers. Scholars and other experts assessed that ethnicity, politics, and increasing competition over dwindling land resources were among the drivers of the violence, but religious identity and affiliation were also factors. In January and May Fulani herders attacked several villages in northern Benue State, resulting in the deaths of more than 200, mostly Christian, Tiv farmers. During the year, clashes between farmers and herders in Adamawa and Taraba States resulted in more than 250 deaths. In June Fulani herders attacked several villages in Barkin Ladi Local Government Area (LGA) of Plateau State, killing approximately 200 ethnic Berom farmers. (...)

Both Muslim and Christian groups again said there was a lack of just handling of their mutual disputes and inadequate protection by federal, state, and local authorities, especially in central regions, where there were longstanding, often violent, disputes among ethnic groups. In disputes between primarily Christian farmers and Muslim herders, herders stated they did not receive justice when their members were killed or their cattle stolen by farming communities, which they said caused them to carry out retaliatory attacks. Farmers stated security forces did not intervene when herders attacked their villages."

USCIRF, 'USCIRF-recommended countries of particular concern. Nigeria. Annual report 2019' (https://www.ecoi.net/en/file/local/2008195/TierI_NIGERIA_2019.pdf): "Religious freedom conditions in Nigeria trended negatively in 2018. The Nigerian government at the national and state levels continued to tolerate violence and discrimination on the basis of religion or belief, and suppressed the freedom to manifest religion or belief. Religious sectarian violence increased during the year, with Muslims and Christians attacked based on their religious and ethnic identity. The Nigerian federal government failed to implement effective strategies to prevent or stop such violence or to hold perpetrators accountable. Boko Haram and the Islamic State of Iraq and Syria-West Africa (ISIS-WA) continued to perpetrate attacks against civilians and the military throughout the year, despite the government's claims of progress in defeating them. In addition, members of the military and the civilian joint task force, a local vigilante group supporting official forces, were accused of human rights violations against civilians

displaced by conflict. (...) Based on continued systematic, ongoing, and egregious violations of freedom of religion or belief, USCIRF again finds that Nigeria merits designation in 2019 as a "country of particular concern," or CPC, under the International Religious Freedom Act (IRFA), as it has found since 2009. The U.S. Department of State has never designated Nigeria as a CPC, but in 2017 and 2018 designated Boko Haram as an Entity of Particular Concern, or EPC, for its particularly severe religious freedom violations as defined by December 2016 amendments to IRFA. (...) Violence targeting groups and individuals due to their religious identity continued in 2018. Across the country, sectarian conflict caused at least 2,000 deaths, with rising numbers of fatalities in Benue, Plateau, Taraba, Adamawa, and Nasarawa states in particular. During USCIRF's visits to Nigeria in 2018, civil society representatives and government officials offered diverse and overlapping reasons for the burgeoning and complex intercommunal violence: religious, ethnic, and tribal identity; clashes between farmer and herder communities; land and water disputes; and longstanding regional, local, and ethnic divisions. Given the myriad ways that religious, ethnic, and tribal identities are intertwined, it can be difficult to determine the basis or catalyst for violence: violence stemming from disputes over land or water, for example, can become immersed in and exacerbate religious difference. Similarly, clashes between farmer and herder communities can also take place across—or be perceived to be due to—religious and ethnic divides, as herders are primarily Muslim, and farmers Christian. The violence is exacerbated by the proliferation of and easy access to arms, polarizing media coverage, and the failure of security services to address the violence effectively and prevent it from recurring. High rates of unemployment and drug use were also identified as contributing factors. During the year, the decline of personal and community security and administration of public affairs presented a serious threat to religious freedom. Both Muslims and Christians stated that they did not feel protected by security services. Police are either unresponsive or untimely in their response, lack capacity, fail to arrest (or prosecute) perpetrators, and do not properly collect data and document incidents of violence or subsequent investigations, nor do they effectively communicate results of investigations to the public. Vigilante groups often fill the security gaps. In many cases, the military has deployed to restore order, though troops have faced criticism for using excessive force, harming civilians, fostering mistrust of authorities and among religious groups, and tacitly encouraging vigilante responses. USCIRF gathered information on numerous incidents of religious sectarian violence that occurred in 2018. In an April 24 attack in Benue State, gunmen believed to be Fulani herders attacked a church, killing 19 people, including two priests, and destroyed more than 50 homes. In retaliation, an angry mob reportedly killed 11 Muslims and raided two mosques. In June, suspected Fulani herders killed an estimated 80-200 people in multiple attacks on villages in Plateau State. Also in June, Berom youth reportedly set up checkpoints on the main highway in Plateau State and stopped and killed travelers they believed to be Muslim or Fulani. In July, an unknown ethnic militia reportedly attacked five Fulani communities in Adamawa State. In October, at least 55 people died in clashes between Muslim and Christian youth in Kaduna State. Christian interlocutors reported ongoing fears that their communities were being targeted in ethnic cleansing campaigns. Religious communities in many areas remain highly polarized. In some cities, people are afraid to go into neighborhoods of the other religion or refuse to sell land to individuals from the other faith. Civil society members reported to USCIRF an ongoing problem with hate speech on the basis of religious and ethnic identity, including from clerics and clergy, as well as the spread of misinformation, which at times incites people to violence and reprisals. (...) The terrorist group Boko Haram—also known as Jama'atu Ahlus-Sunnah Lidda'Awati Wal Jihad—and its ISIS-supported faction—known as ISIS-West Africa (WA)—continued to commit attacks in northeast Nigeria in 2018. (...) Since 2009, Boko Haram has inflicted mass terror on civilians, killing at least 37,000 Nigerians, kidnapping thousands, and displacing more than two million. The group has killed and harmed people for being "nonbelievers," including prominent religious leaders. Civilians have been abducted and subjected to forced marriage, forced conversion, sexual abuse, and torture. (...)

Human Rights Watch, 'Annual Report on human rights situation 2018. Nigeria', januari 2019, <https://www.ecoi.net/en/document/2002184.html>

- ACCORD, 'Nigeria: security situation', mei 2019, <https://www.ecoi.net/en/countries/nigeria/featured-topics/security-situation/>.

- EASO, 'Country of Origin report. Nigeria. Security Situation', november 2018, <https://www.easo.europa.eu/information-analysis/country-of-origin-information/country-reports>: "There are several indicators for the security situation in Nigeria. In the Global Terrorism Index (GTI) 2017, Nigeria is ranked the 3rd country in the world according to number of deaths from terrorist attacks, although the country saw a reduction in deaths with 3100 less killed by terrorism in 2016 than in 2015. (...)

In spite of the noted improvements, the situation is still regarded as alarming; in particular the escalating violence between pastoralists and farmers. International Crisis Group (in short: Crisis Group) assesses:

'Since September 2017, at least 1,500 people have been killed, over 1,300 of them from January to June 2018, roughly six times the number of civilians killed by Boko Haram over the same period.'

The security situation in Nigeria is affected by the following long-standing major conflicts: 1. The Boko Haram conflict in the North East zone²⁷; 2. The conflict between pastoralist and farmers in the North Central zone or so-called Middle Belt; 3. The oil-related conflict in the Niger Delta; and 4. The escalating violence in Zamfara State related to cattle rustling and banditry. Besides these major conflicts, there are other manifestations of violence that create insecurity in the country: 1. The tension between the military and the Islamic Movement in Nigeria (IMN) in Kaduna State; 2. The tension between the government and Igbo groups for an independent Biafra. "

Gelet op het feit dat er onduidelijkheid is over de etnische afkomst, herkomstregio, religie van verzoekster, moest verwerende partij rekening houden met de algemene veiligheidssituatie in het herkomstland.

Wat we uiteraard wel weten is dat verzoekster een alleenstaande vrouw is. Uit verschillende rapporten blijkt dat het toenemende geweld een enorme impact heeft op vrouwen. Bovendien geven die rapporten ook duidelijk aan dat alle vrouwen in Nigeria lijden onder gendergerelateerd geweld, huiselijk geweld en schadelijke culturele praktijken.

- EASO, 'country of origine information report. Nigeria. Targeting of individuals', november 2018, <https://www.easo.europa.eu/information-and-analysis/country-of-origin-information/country-reports> (stuk 11): "On 19 February 2018, a faction of Boko Haram⁵⁸³ abducted 110 children from a public secondary school in Dapchi (Yobe State). On 21 March, the Nigerian government announced 106 (104 schoolgirls, a girl who did not attend school, and a boy) had been released. Five girls died; survivors stated they were not killed by Boko Haram, but died of 'stress and trauma that made them tired and weak'. ⁵⁸⁴ A Christian girl who refused to convert to Islam is still in captivity to date. ⁵⁸⁵ A 27 July 2018 report by the United Nations states that the Nigerian Federal government paid a 'large ransom' to Boko Haram to release the students. ⁵⁸⁶ The government denied any payment and stated the girls' were released after negotiations done with the help of 'friends of the country'. ⁵⁸⁷ Boko Haram attracted international attention with the abduction of 276 girls from their school in Chibok (Borno State) on 14 April 2014⁵⁸⁸, and its leader's video recording where Abubakar Shekau stated the girls would be married to members of the Islamist group or sold in the market as war booty. ⁵⁸⁹ This was the largest kidnapping led by Boko Haram, and triggered the 'Bring Back our Girls'⁵⁹⁰ international campaign. ⁵⁹¹ Boko Haram has abducted around 2 000 women and girls since 2009, 'subjecting them to rape, forced labor and marriage'. ⁵⁹² From interviews conducted with rescued female victims of Boko Haram, Human Rights Watch found that women and girls that refused to convert to Islam were subjected to: '[...] physical and psychological abuse; forced labor; forced participation in military operations, including carrying ammunition or luring men into ambush; forced marriage to their captors; and sexual abuse, including rape. In addition, they were made to cook, clean, and perform other household chores. Others served as porters, carrying the loot stolen by the insurgents from villages and towns they had attacked. While some of the women and girls seemed to have been taken arbitrarily, the majority appeared to have been targeted for abduction because they were students, Christians, or both.' ⁵⁹³ On the role of women in Boko Haram, see Section 2.1.7. The Mercy Corps 2016 report finds that although abduction by Boko Haram happens to both young men and women, the latter 'were more likely to join through the forced rather than the voluntary end of the spectrum'. ⁵⁹⁴ Amnesty International reports that during their raids, Boko Haram separated single women and girls; some escaped, others were freed after families paid ransom. Those who stayed were forced to marry Boko Haram members, perform house chores and were raped. Amnesty refers that 'a bride price was paid to family members or to the woman or girl herself although the circumstances show that the marriage was forced'. ⁵⁹⁵ According to Sherrie Russel-Brown, a researcher and international lawyer focusing on armed conflict, gender, security, international justice, and humanitarian law in sub-Saharan Africa, no member of Boko Haram has yet been prosecuted for sexual violence. ⁵⁹⁶ According to Human Rights Watch, 'attacks on education disproportionately affect girls, who are sometimes the focus of targeted attacks and are more likely to be kept out of school due to security concerns'. ⁵⁹⁷ When returning to their communities, some women faced different challenges: some women did not have a community to go back to, as their villages had been destroyed, or their relatives were no longer traceable. Others faced mental health issues, with traumas acquired by their experiences in captivity or due to violent actions by Boko Haram. ⁵⁹⁸ Other women and girls did not report any challenges. According to the Mercy Corps, women perceived as not aligning with the insurgents would be welcomed into their farmer communities."

- US Department of State, Country report on human rights practices 2018. Nigeria, maart 2019 (<https://www.ecoi.net/en/document/200418?..html>¹¹ (stuk 14): "The law criminalizes rape, but it

remained widespread. In 2013 Positive Action for Treatment Access, an NGO focused on HTV treatment, released a countrywide survey of 1,000 preadolescents and adolescents (ages 10 to 19), which noted three in 10 girls reported their first sexual encounter was rape. For example, in October, 13-year-old Ochanya Ogbanje died from a traumatic fistula caused by multiple rapes allegedly committed over a period of years by her guardian, 51-year-old Andrew Ogbuja, and his son, Victor Ogbuja.

Sentences for persons convicted of rape and sexual assault were inconsistent and often minor. The VAPP provides penalties for conviction ranging from 12 years to life imprisonment for offenders older than 14 and a maximum of 14 years' imprisonment for all others. It also provides for a public register of convicted sexual offenders and appointment of protection officers at the local government level to coordinate with courts and provide for victims to receive various forms of assistance (e.g., medical, psychosocial, legal, rehabilitative, and for reintegration) provided by the VAPP. The act also includes provisions to protect the identity of rape victims and a provision empowering courts to award appropriate compensation to victims of rape. Because the VAPP has only been domesticated in a handful of states, state criminal codes continued to govern most rape and sexual assault cases, and typically allowed for lesser sentences.

There is no comprehensive law for combatting violence against women that applies across the country. Victims and survivors had little or no recourse to justice. While some, mostly southern, states enacted laws prohibiting some forms of gender violence or sought to safeguard certain rights, a majority of states did not have such legislation.

The VAPP provides for up to three years' imprisonment, a maximum fine of 200,000 naira (\$635), or both for conviction of spousal battery. It also authorizes courts to issue protection orders upon application by a victim and directs the appointment of a coordinator for the prevention of domestic violence to submit an annual report to the federal government. Notwithstanding these federal provisions, only the states of Cross River, Ebonyi, Jigawa, and Lagos had enacted domestic violence laws. Domestic violence remained widespread, and many considered it socially acceptable. The National Crime Victimization and Safety Survey for 2013 of the CLEEN Foundation—formerly known as Center for Law Enforcement Education—reported 30 percent of male and female respondents countrywide claimed to have been victims of domestic violence.

Police often refused to intervene in domestic disputes or blamed the victim for provoking the abuse. In rural areas, courts and police were reluctant to intervene to protect women who formally accused their husbands of abuse if the level of alleged abuse did not exceed local customary norms.

Federal law criminalizes female circumcision or genital mutilation, but the federal government took no legal action to curb the practice. While 12 states banned FGM/C, once a state legislature criminalizes FGM/C, NGOs found they had to convince local authorities that state laws apply in their districts. The VAPP penalizes a person convicted of performing female circumcision or genital mutilation with a maximum of four years in prison, a fine of 200,000 naira (\$635), or both. It punishes anyone convicted of aiding or abetting such a person with a maximum of two years' imprisonment, a fine of 100,000 naira (\$317), or both. Although the constitution provides the same legal status and rights for women as for men, women experienced considerable economic discrimination. The law does not mandate equal remuneration for work of equal value, nor does it mandate nondiscrimination based on gender in hiring. Women generally remained marginalized. No laws prohibit women from owning land, but customary land tenure systems allowed only men to own land, with women gaining access to land only via marriage or family. Many customary practices also did not recognize a woman's right to inherit her husband's property, and many widows became destitute when their in-laws took virtually all the deceased husband's property.

In the 12 northern states that adopted sharia law, sharia and social norms affected women to varying degrees. For example, in Zamfara State local governments enforced laws requiring the separation of Muslim men and women in transportation and health care. In 2013 the Kano State government issued a statement declaring men and women must remain separate while using public transportation.

The testimony of women carried less weight than that of men in many criminal courts. Women could arrange but not post bail at most police detention facilities.

Women and girls abducted by Boko Haram were subjected to physical and psychological abuse, forced labor, forced marriage, forced religious conversions, and sexual abuse, including rape and sexual slavery. Boko Haram also forced women and girls to participate in military operations.

Most female suicide bombers were coerced in some form and were often drugged. Boko Haram also used women and girls to lure security forces into ambushes, force payment of ransoms, and leverage prisoner exchanges. (...) Boko Haram engaged in widespread sexual violence against women and girls. Those who escaped or that security services or vigilante groups rescued faced ostracism by their communities and had difficulty obtaining appropriate medical and psychosocial treatment and care. (...)

Reports indicated soldiers, police, CJTF and others committed sexual exploitation and abuse of women and girls and such exploitation and abuse was a major concern in state-run IDP camps, informal camps,

and local communities in and around Maiduguri, the Borno State capital, and across the Northeast. In a report issued in May, AI documented cases where soldiers and CJTF members used force or coercion to take advantage of desperate living circumstances to have sex with women in so called "satellite " IDP camps. In Barna Hospital IDP camp, for example, the report said that at least nine women were raped in late 2015 and early 2016 when they refused to have sex in exchange for food or other assistance, or while walking outside the camp to collect water. During the same period, the report documented 10 women who complied with demands to become "wives" or "girlfriends" of soldiers or CJTF members in order to obtain enough food or other necessary items for their families to survive. According to the report, despite a relative improvement in the humanitarian situation, women and girls continued to be exploited in sex trafficking. There were no reports that government officials, security force members, or other alleged perpetrators were held criminally accountable for these offenses. "

- Freedom house, annual report on political rights and civil liberties in 2018, februari 2019 (https://www.ecoi.net/en/document/2006454_bim1); "Despite the existence of strict laws against rape, domestic violence, female genital mutilation, and child marriage, these offenses remain widespread, with low rates of reporting and prosecution. Women and girls in camps for displaced persons have reported sexual abuse by members of the military and other authorities. Boko Haram 's attacks on women 's rights have been particularly egregious, with victims often subjected to forced marriage and rape, among other acts."

- USCIRF, 'USCIRF-recommended countries of particular concern. Nigeria. Annual report 2019' (https://www.ecoi.net/en/file/local/2008195/TierI_NIGERIA_2019.pdf):

"Women are uniquely impacted by religion-based laws, policing, and discrimination. The revival of Islamic law in 1999 led to both positive and negative impacts on women 's rights in the north. In July 2018 in Kano State, Hisbah arrested five women for alleged immoral acts. Boko Haram has abducted thousands of women and girls, subjecting them to various forms of violence. Women and girls displaced by conflict continue to report sexual and gender-based violence by security officers in camps. Some Nigerian religious and traditional beliefs allow, if not encourage, the harmful practice of female genital mutilation (FGM). According to the United Nations (UN), 25 percent of women and girls aged 15-49 have undergone some form of FGM. FGM is most common in predominantly Christian states in the south but is also practiced by Muslims in the north. "

Asylos, 'Nigeria: Domestic Violence and FGM', August 2017 (stuk 13): "There is no comprehensive law addressing domestic violence in Nigeria. Federal law prohibits domestic violence and some states have also introduced legislation, but even where laws exist enforcement is limited. (...)

Gender-based violence against women and girls, including domestic violence, remain prevalent in the State party;" (Committee on the Elimination of Discrimination against Women, Concluding observations on the combined seventh and eighth periodic reports of Nigeria, 21 July 2017) (...)

Twenty-eight percent of women age 15-49 have experienced physical violence at least once since age 15, and 11 percent experienced physical violence within the 12 months prior to the survey.- Seven percent of women age 15-49 report having experienced sexual violence at least once in their lifetime.- Overall, 25 percent of ever-married women age 15-49 report ever having experienced emotional, physical, or sexual violence from their spouse, and 19percent report having experienced one or more of these forms of violence in the past 12 months.- Among ever-married women who had experienced spousal physical violence in the past 12 months, 33 percent reported experiencing physical injuries." National Population Commission (NPC) [Nigeria] and ICF International, Nigeria Demographic and Health Survey 2013, June 2014.

Domestic violence remains largely underreported for several reasons. These include the fact that there is a culture of silence, resulting in cases of violence (sexual and physical abuse) not being reported to the police for fear of being victimized and stigmatized. In most rural communities, it is considered a taboo to involve the police in family matters and in the urban settlements there is the fear of stigmatization and family honor. Moreover, survivors of domestic violence are usually turned back at police stations on grounds that it was a family affair, thereby denying any further opportunities for prosecution. Rape cases are mostly charged to court as "gross indecent act" to an Upper Area Court, which does not have the jurisdiction to hear a rape case. (...) (Source: Women's International League for Peace and Freedom, Women, Peace and Security in Nigeria Join Shadow Report CEDAW Committee, 67th Session (July 2017), June 2017).

The UNICEF country representative, Jean Gough described the practice as a major problem in Nigeria which affects one in every four women. She described FGM as "a harmful and violent practice that could scar girls for life both physically and psychologically."" (Source: Naij.com, UN condemns female genital mutilation in Nigeria, 2016).

Despite the existence of strict laws against rape, domestic violence, female genital mutilation, and child marriage, these offenses remain widespread, with low rates of reporting and prosecution." (Source: Freedom House, Freedom in the World 2017 - Nigeria, January 2017).

A study by Aio and Babutunde (2011) on the Yoruba found that 'most of the respondents who disapprove the practice still cut their daughters'. One reason given was: '[T]hat is the demand of our tradition and culture. My husband makes decision regarding every issue like this at home.' FGM is a social norm - a deep-rooted cultural tradition and a behavioural expectation that is often reinforced by community or peer pressure, and failure to conform carries the threat of stigma, shunning or even eviction. " (Source: 28 Too Many, Country Profile: FGM in Nigeria, October 2016)"

Met deze rapporten wenst verzoekster aan te tonen dat zij, door haar extreem kwetsbaar profiel, het risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM. Uit al deze rapporten blijkt heel duidelijk dat verzoekster, een vrouw uit Nigeria die enorm kwetsbaar is ten gevolge van haar psychologische problemen en een heel beperkt familiaal netwerk heeft in Nigeria, een risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Nigeria.

Verwerende partij moest bij haar onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM rekening houden met de specifieke situatie van verzoekster, quod non.

Hierdoor schendt verwerende partij artikel 3 EVRM."

3.2 Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 1, 3 en 41.2 van het Handvest, van artikel 13 van het EVRM en van de goede trouw, de rechten van verdediging en de rechtszekerheid als beginselen van behoorlijk bestuur, zij nalaat uiteen te zetten op welke deze artikelen en beginselen worden geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont verzoekster dit niet aan. Zij kan de schending van artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op onvankelijke wijze aanvoeren.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Vooreerst merkt de Raad op dat het bestreden bevel steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij in de feiten wordt gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel. Deze bevindingen die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoekster niet betwist. Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel een individueel onderzoek heeft gevoerd naar de gezondheidstoestand en het gezins- en privéleven van verzoekster in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, zoals hierna zal blijken. Verder past de verwerende partij artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet toe omdat er een risico op onderduiken bestaat dat steunt op artikel 1, § 2, 1°, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekster wordt teruggedleid naar de grens op grond van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, kunnen de juridische en feitelijke gegevens eenvoudig worden gelezen die hebben geleid tot de bestreden beslissing. Waar verzoekster kritiek uit op de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en op de beslissing tot terugleiding naar de grens toont zij geen belang meer, nu zij door de verwerende partij is vrijgelaten op 8 oktober 2019.

Verzoekster betoogt dat het onderzoek van de verwerende partij tekort schiet en dat er niet wordt gegarandeerd dat bij uitvoering van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden. De motivering omtrent artikel 3 van het EVRM is ver ontoereikend.

Verzoekster voert aldus een schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden beslissing heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de beschikbare feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen.

Verzoekster wijst op haar psychologische problematiek en meent dat de verwerende partij die niet onderzocht heeft alvorens de bestreden beslissing te nemen. Uit de door haar afgelegde verklaringen blijkt dat zij erg verward is en ernstige geheugenproblemen heeft. Zij verwijst ook naar het medisch verslag van Dokters van de Wereld van 19 augustus 2019 en dat haar symptomen mogelijk kaderen binnen een PTSS. Daarnaast wijst verzoekster op de chronische hepatitis B zoals vastgesteld in stuk 3, in bijlage van het verzoekschrift. Ten slotte citeert verzoekster uit landenrapporten waaruit blijkt dat personen met een handicap of personen die lijden aan psychologische problemen in Nigeria in een mensonwaardige en ontorende situatie terecht komen.

De Raad stipt vooreerst aan dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het EHRM een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan (toegang tot) een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Volgens het EHRM beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.

In casu oordeelde de gemachtigde over de gezondheidstoestand van verzoekster als volgt: *“Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.”*

Thans verklaart verzoekster dat ze ernstige psychologische problemen heeft en verwijst naar een medisch verslag van Dokters van de Wereld van 19 augustus 2019. Hierbij dient de Raad vooreerst op te merken dat de bestreden beslissing is genomen op 9 augustus 2019 en de verwerende partij van dit medisch verslag bijgevolg geen kennis kon hebben, laat staan er rekening mee kon houden. Bovendien

oordeelde de centrumarts op 12 augustus 2019, na een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Zelfs aangenomen dat er sprake zou zijn van enige medische problematiek, toont verzoekster met de recent bijgebrachte medische attesten niet aan dat deze problemen van die aard zouden kunnen zijn dat het gaat om een uitzonderlijk geval waarbij de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster die zich in de eerste plaats baseert op haar verwarrende verklaringen tijdens het politieverhoor van 9 augustus 2019, maakt hiermee niet aannemelijk dat zij lijdt aan ernstige geheugenproblemen. Enkel een duidelijke medische diagnose wordt in voorliggende zaak aanvaard. Verzoekster brengt in dat verband een medisch attest aan van 4 februari 2013 van een huisarts die vraagtekens heeft bij de diagnose “*?psychose?*” en enkel medicatie voorschrijft tegen jeuk (verzoekschrift, stuk 2). Van een ernstig vermoeden van een psychologische problematiek die al in het verleden werd vastgesteld, is dan ook geen sprake. Verder legt zij een medisch verslag van Dokters van de Wereld van 19 augustus 2019 voor waaruit blijkt dat zij in 2016 vier keer op consultatie kwam bij de huisarts en twee keer op psychosociale intake (verzoekschrift, stuk 2b). In het verslag wordt geconcludeerd dat de symptomen mogelijk kaderen binnen een PTSS maar dat een diagnose niet gesteld kan worden. Naast het feit dat er in het medisch attest en het medisch verslag sprake is van consultaties van meer dan drie jaar geleden, dient de Raad vast te stellen dat er geen duidelijke diagnose is gesteld. In de mate dat verzoekster betoogt dat zij zich tijdens de korte beroepstermijn niet kon organiseren voor de juiste medische opvolging, merkt de Raad op dat dit betoog niet ernstig is. Het medisch consult van 4 februari 2013 dateert van meer dan zes jaar geleden, zodat minstens kan worden aangenomen dat een opvolging niet (levens)noodzakelijk is. Bijkomend dient de Raad op te merken dat het medisch attest van 16 september 2015 op basis van zijn inhoud niet kan worden gelinkt aan verzoekster, want haar identiteitsgegevens komen er niet op voor (verzoekschrift, stuk 3). Uit dit attest blijkt dat de vernoemde patiënte op 18 augustus 1980 zou zijn geboren, geen echtgenoot heeft en een adres heeft in “*GHAPRO*”. Zij werd doorverwezen naar dokters van de wereld voor een zesmaandelijks opvolging van levertesten en een jaarlijkse HCCscreening, omwille van de diagnose van chronische hepatitis B. Zelfs indien wordt aangenomen dat het attest verzoekster toebehoort, is het al bijna vier jaar geleden dat het medisch onderzoek van 16 september 2015 plaatsvond, zodat ook wat deze problematiek betreft minstens kan worden aangenomen dat een opvolging niet (levens)noodzakelijk is. Ook het gegeven dat verzoekster last heeft van een knieprobleem, waardoor zij moeilijk te been is, en hiervoor medische zorgen kreeg in het gesloten centrum, toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt steunt op een verkeerde beoordeling van de op dat ogenblik voorliggende feiten.

De stelling dat verzoekster niet zou kunnen uitleggen wat zij precies vreest bij een terugkeer naar Nigeria, dat uit haar verklaringen dat zij geen medische problemen heeft niet kan worden afgeleid dat zij geen medische problemen heeft en dat haar verwardheid en geheugenverlies slechts haar gebrek aan zelfredzaamheid bevestigen, wordt ontkracht door een getuigenverklaring van dhr. G.M. die thans wordt gevoegd (verzoekschrift, stuk 4). Een kennis van verzoekster, die haar al drie jaar kent, stelt dat zij zich goed heeft geïntegreerd, op de hoogte is van de indeling van de politieke partijen, links en rechts, in het democratische België, Nederlands verstaat en dit wil vervolmaken met een cursus die ze volgt in het Atlas-gebouw, omdat zij er zich terdege van bewust is dat het haar kans op de arbeidsmarkt vergroot. Ook het argument dat zij omwille van haar kwetsbaarheid en hulpbehoevendheid er niet in slaagde om een verblijfsprocedure op te starten of de registratie van de wettelijke samenwoning aan te vatten, steunt op valse voorwendsels. Uit de getuigenverklaringen blijkt immers dat verzoekster over een netwerk beschikt dat haar in staat had moeten stellen om eerder haar situatie toe te lichten en van zich te laten horen. Bovendien blijkt ook in de huidige stand van de procedure dat verzoeksters verklaringen vooral een bevestiging zijn van een gebrek aan medewerking. Thans blijkt nog steeds niet op basis van welke medische diagnose de vaststellingen van de bestreden beslissing anders zouden zijn geweest. De bestreden beslissing kwam bijgevolg niet kennelijk onredelijk tot de conclusie dat er geen medische problemen aan de orde zijn die een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen inhouden bij een terugkeer naar Nigeria.

Bovendien wordt opgemerkt dat verzoekster op 26 maart 2019 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en bij het indienen van het beroep tegen die beslissing werd bijgestaan door haar advocaat die vertrouwd is met het vreemdelingenrecht. De Raad houdt er in die optiek aan om erop te wijzen dat zij niet wees op een medische problematiek en evenmin een verzoek om internationale bescherming indiende. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken

waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd en die nochtans handelen over consultaties van verschillende jaren geleden. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de medische stukken die verzoekster nu voorlegt en er bijgevolg ook geen rekening mee houden. De Raad kan evenmin rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand aan het verzoekschrift worden toegevoegd, aangezien hij zijn bevoegdheid zou overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395)

Het is pas op het ogenblik dat verzoekster wordt geconfronteerd met de thans bestreden beslissing dat de verschillende kritieken die blijken uit de in het verzoekschrift aangehaalde medische attesten en rapporten worden aangebracht tegen een verwijderingsmaatregel en de beoogde terugkeer naar Nigeria. Verzoekster heeft geen enkele medewerking verleend aan het onderzoek naar haar persoonlijke situatie bij een terugkeer naar Nigeria, terwijl verzoekster als enige gegevens kan aanbrengen over haar profiel (etnisch en religieus) en herkomst. Een verwijzing naar algemene landeninformatie dat personen met een handicap of personen die lijden aan psychologische problemen in Nigeria in een mensonwaardige en ontorende situatie terechtkomen is *in casu* niet dienstig. Verzoekster heeft immers een medische problematiek van die orde niet aannemelijk gemaakt en steunt zich bijgevolg op feiten die niet de hare zijn. Waar verzoekster nog steunt op informatie over de algemene veiligheidssituatie en het feit dat zij een vrouw is, tonen de rapporten niet aan dat elke vrouw in Nigeria bij een terugkeer lijdt onder gendergerelateerd geweld, huiselijk geweld en schadelijke culturele praktijken.

Wat verzoeksters persoonlijke situatie betreft, kan enkel zichzelf hierover uitsluitel geven, maar zij toont geen enkele bereidheid om hieraan mee te werken. Verzoeksters standpunt dat zij geen familiaal netwerk meer heeft in Nigeria, klemmt met haar initiële verklaringen tijdens het politieverhoor van 9 augustus 2019 dat haar moeder nog in Afrika woont met haar kinderen.

Zij toont dan ook niet aan dat het standpunt van de gemachtigde over haar gezondheidstoestand, op basis van de gegevens zoals deze hem kenbaar waren gemaakt op het moment van de bestreden beslissing, op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze is tot stand gekomen of in strijd is met artikel 3 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 8, 12 en 13 van het EVRM, van de artikelen 1, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de Terugkeerrichtlijn, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur; rechtszekerheid en zorgvuldigheid.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001,

Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op een erkend huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Šerife Yigit/Turkije (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "gezinsleven" (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Er wordt opgemerkt dat het samenwonen een belangrijk element kan zijn maar niet determinerend is, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).

Verzoekende partij en haar partner, de heer M. B., van Belgische nationaliteit, geboren op 16 juli 1959 te Hoogstraten (België), R.R. (...) (stuk 6), leerden elkaar meer dan 5 jaar geleden kennen en vormen reeds meer dan twee jaar een hecht koppel (stuk 4 en 5). Ze zijn reeds enkele maanden bezig met het registreren van de wettelijke samenwoning, maar er zijn een aantal problemen om de vereiste documenten te bekomen en aan alle vereisten te voldoen (stuk 9).

Toch liet verwerende partij na een deftig onderzoek te voeren naar de relatie met de Belgische partner van verzoekster.

Aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid hiervan kan in casu niet getwijfeld worden. Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven, gelet op het feit dat verzoekende partij haar relatie duidelijk vermeld heeft en dit ook zo beschreven wordt in de bestreden beslissing.

Zoals hoger aangetoond, kan niet van verzoekster verwacht worden dat zij veel informatie kan meegeven over haar partner. Dit omwille van haar geheugenproblemen. Dit zegt echter niets over de echtheid van haar relatie en haar oprechte intenties ten aanzien van de heer B..

Verwerende partij doet een erg beperkte toetsing onder artikel 8 EVRM. Hierbij wordt de relatie tussen verzoekster en de heer B. helemaal niet in vraag gesteld of wordt ook niet betwist dat deze relatie onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM zou vallen.

Hoewel hun relatie onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt en dit dus niet betwist werd door verwerende partij, gebeurde in casu echter geen billijke afweging van de verschillende elementen. De bestreden beslissing voert een erg beperkt onderzoek en houdt daarbij absoluut geen rekening met de specifieke situatie van verzoekster. Omwille van verzoeksters kwetsbaarheid en geheugenproblemen, kan van haar immers niet verwacht worden dat ze een lange afstandsrelatie zou kunnen onderhouden en dat ze haar privéleven niet geschonden zou worden indien ze vanuit Nigeria via 'moderne communicatiemiddelen' contact zou houden met de heer B.. Bovendien geeft verzoekster zelf aan dat ze eindelijk wat rust heeft gevonden nu ze de heer B. heeft leren kennen. Een fysieke scheiding van haar partner zou dan ook ernstige gevolgen voor haar hebben en het zou dan wellicht niet voldoende zijn om eventueel via moderne communicatiemiddelen contact te hebben. Verder is de heer B. reeds 60 jaar en heeft hij absoluut geen kennis van moderne communicatiemiddelen, er kan dan niet van hem verwacht worden dat hij een lange afstandsrelatie zou hebben via die communicatiemiddelen, noch dat hij op zijn leeftijd nog naar Nigeria zou verhuizen en daarbij zijn werk, kinderen, kleinkinderen en cultuur zou achterlaten. Ten slotte is het duidelijk dat verzoekster in de onmogelijkheid is om later zelf vanuit Nigeria een visumaanvraag in te dienen of een verblijfsprocedure op te starten, door haar geheugenproblemen is zij immers niet in staat om de vereiste documenten te verzamelen en de juiste stappen te volgen en in Nigeria is ook niemand die haar daarbij kan helpen.

Verwerende partij heeft hier absoluut geen rekening mee gehouden en heeft de zogenaamde toetsing enkel gemotiveerd met een standaardmotivering.

Indien verwerende partij de verschillende elementen wel tegenover elkaar had afgewogen, had ze rekening moeten houden met het feit dat het gezinsleven verbroken wordt indien verzoekster moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Verwerende partij moest echter een zorgvuldig en volledig onderzoek voeren. Verwerende heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door onvoldoende rekening te houden met het gezinsleven van verzoekende partij en haar partner.

Omwille van het bovenstaande schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht. Verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoekende partij en haar partner.

Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal dan ook een serieuze inbreuk vormen op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM van verzoekende partij en haar partner.

Tweede onderdeel

De bescherming van artikel 8 EVRM beperkt zich echter niet tot het gezinsleven alleen, maar beschermt immers ook het recht op privéleven.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen.

Het doel van artikel 8 EVRM is het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een persoon ontplooit en stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg, de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie en de fysieke, psychische en morele integriteit van een persoon.

Het recht op een privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Privéleven onder artikel 8 van het EVRM wordt in de rechtspraak van het EHRM vaak begrepen als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (EHRM, 29 april 2002, Pretty v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §62, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada t. Zwitserland (Grote Kamer) §151 en EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi ea t. België, §123). De term 'privéleven' omvat immers eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, §53). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleden of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, §59).

Bovendien heeft het EHRM herhaaldelijk letterlijk gesteld dat artikel 8 EVRM de bescherming van de fysieke, psychische en morele integriteit van een persoon beschermt. Inzake de positieve verplichtingen die lidstaten hebben ten aanzien van kwetsbare personen die aan psychologische problemen lijden, heeft het EHRM bevestigd dat de mentale gezondheid van een persoon beschouwd moet worden als een cruciaal onderdeel van het privéleven verbonden aan morele integriteit (EHRM, Bensaid t. Verenigd Koninkrijk, §47).

IV.

In casu woont verzoekster reeds 8 a 9 jaar in België, dit heeft zij ook zo verklaard tijdens haar interview. In die lange periode heeft zij haar privéleven uitgebouwd in België. Ze heeft hier intussen een groot sociaal netwerk, o.a. de familie van haar Belgische partner (stuk 4 en 5).

Bovendien geeft zij zelf aan dat zij veel mentale rust heeft gevonden sinds haar relatie met de heer B.. Zij voelt zich erg veilig in haar relatie, weet dat er iemand is die haar liefheeft en voor haar zorgt en dat brengt stabiliteit in haar leven.

Indien verzoekster zou moeten terugkeren naar Nigeria, zou zij plots uit haar vertrouwde omgeving en veilige relatie met de heer B. moeten vertrekken en in een voor haar onbekende omgeving terecht komen. Ten gevolge van haar geheugenproblemen weet mevrouw namelijk absoluut niet meer waar ze vandaan komt en hoe haar leven in Nigeria was. Dit zou ernstige schade toebrengen aan haar mentale gezondheid.

Gelet op het feit dat de mentale gezondheid van een persoon een cruciaal onderdeel is van het privéleven, verzoekster erg kwetsbaar is en dat haar mentale gezondheid ernstig verstoord zou worden bij een terugkeer naar Nigeria, zou dit een schending van artikel 8 EVRM uitmaken.

Verwerende partij heeft echter geen enkel onderzoek gedaan naar het privéleven van verzoekster, terwijl zij wel op de hoogte was van het feit dat verzoekster reeds 8 a 9 jaar in België woont."

3.4 Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel

door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 1 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 13 van het EVRM en het rechtszekerheidsbeginsel, zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze artikelen en dit beginsel door de bestreden beslissing worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont verzoekster dit niet aan. Zij kan de schending van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 8, 12 en 13 van het EVRM en van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt dat zij en haar partner, van Belgische nationaliteit, elkaar meer dan vijf jaar geleden hebben leren kennen en sinds meer dan twee jaar een hecht koppel vormen. Ze zijn al enkele maanden ' bezig' met het registreren van de wettelijke samenwoning. Aan het bestaan van het gezinsleven kan niet worden getwijfeld.

Een eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leert dat verweerder bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met verzoeksters voorgehouden relatie met de heer M.B. en hun intentie om wettelijk te gaan samenwonen of zelfs te huwen. Verweerder wijst erop dat dit gegeven verzoekster nog niet automatisch recht geeft op een verblijf. Hij stelt vast dat verzoekster en haar partner tot op heden geen enkele poging hebben ondernomen om een verblijfsprocedure op te starten. Een terugkeer naar het land van herkomst houdt volgens hem geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Hij merkt op dat verzoekster niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Verweerder benadrukt dat zowel verzoekster als de heer M.B. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoeksters illegale verblijfssituatie in België.

Verzoekster, die een eerste bevel om het grondgebied te verlaten kreeg op 26 maart 2019, werd bij het indienen van het beroep tegen die beslissing bijgestaan door haar advocaat die vertrouwd is met het vreemdelingenrecht. De Raad houdt er in die optiek aan om erop te wijzen dat zij geen enkele verblijfsaanvraag indiende terwijl ze zelf verklaarde dat ze sinds meer dan twee jaar een koppel vormt met dhr. M.B.. Het is pas op het ogenblik dat verzoekster wordt geconfronteerd met de thans bestreden beslissing dat de verschillende getuigenverklaringen, foto's, huurovereenkomst en betalingen van huur en elektriciteit worden bijgebracht.

In casu heeft verzoekster de mogelijkheid gehad het effectief beleefd en duurzaam karakter van haar relatie met alle volgens haar nuttige gegevens en stukken aan te tonen voor het bestuur, maar heeft zij dit nagelaten in het kader van enige verblijfsprocedure. Op basis van de beschikbare informatie oordeelde verweerder dat verzoekster er niet in slaagde dit bewijs te leveren. Waar thans de stukken weliswaar toelaten vast te stellen dat verzoekster en de heer M.B. mogelijks op hetzelfde adres hebben verbleven en zij elkaar reeds een aantal jaren kennen, kan er in dit stadium van de procedure niet worden besloten dat er ook sprake is van een duurzame partnerrelatie of gezinsleven. *In casu* overtuigt verzoekster niet dat er sprake is van een hechte, effectief beleefde en standvastige relatie die als gezinsleven onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. In het verslag van de politie van 9 augustus 2019 wordt aangenomen dat verzoekster, de heer M.B. en diens andere vriendin in een caravan in een loods zouden wonen in Brecht. Verzoekster verklaarde tijdens het politieverhoor van 9 augustus 2019 nog dat zij verloofd is met de heer M.B., maar zij kent noch zijn familienaam, noch zijn geboortedatum. Zij stelde enkel dat zij verloofd zijn en in Deurne wonen, maar hiermee toont verzoekster op onvoldoende concrete wijze aan dat er ook sprake is van een standvastige en duurzame partnerrelatie. De thans voorliggende stukken zijn onvoldoende zwaarwichtig om hier anders over te oordelen. Er zijn ook geen gezamenlijke kinderen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht inzake het onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Waar verzoekster bij huidig verzoekschrift ongedateerde foto's, verklaringen met betrekking tot de relatie en een kopie van de identiteitskaart van haar partner voorlegt waaruit blijkt dat hij stelt sinds een tweetal jaren een relatie met verzoekster te hebben, wordt opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt om het oordeel van de verwerende partij over te doen. De verwerende partij was op de hoogte van de vermeende relatie van verzoekster met haar Belgische partner maar heeft geoordeeld dat er niet de minste poging is ondernomen om een verblijf te bekomen, er geen aanvraag om wettelijke samenwoning of om te huwen is ingediend en de relatie op zich geen automatisch recht op verblijf geeft. De voorgelegde stukken doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Waar zij verwijst naar haar lange verblijf in België en meent dat haar mentale gezondheid en kwetsbaarheid, als een cruciaal onderdeel moeten worden gezien van haar privéleven, wat een terugkeer naar Nigeria verhindert, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM niet absoluut is. Verzoekster wist dat haar privéleven en de gewone sociale relaties zich hebben ontwikkeld tijdens illegaal verblijf, zodat de bestreden beslissing er geen inbreuk op is. Voor het overige blijft verzoekster evenzeer in gebreke om concrete elementen aan te voeren. Haar algemene opmerkingen dat ze al vijf jaar in België verblijft, een netwerk opbouwde en een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft, worden op geen enkele wijze geconcretiseerd. Er wordt opgemerkt dat het privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is.

In zulke gevallen zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet

tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* wordt niet aangetoond dat de contacten die verzoekster in België opbouwde en waarover zij geen enkele informatie geeft, een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Hetzelfde kan opgemerkt worden in verband met haar mentale gezondheid en waarbij zij niet aantoont dat zij voor haar vermeende psychische problemen in behandeling is. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 12 van het EVRM, dat het recht op huwen omvat. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in dit verband evenmin.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand en met het vermeende gezinsleven van verzoekster. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit de hierboven weergegeven inhoud van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt niet dat daarin vermeld wordt dat rekening moet worden gehouden met het privéleven. Uit dit artikel volgt enkel dat rekening moet worden gehouden met *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. Volledigheidshalve wordt ook verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij meent dat expliciet moet worden gemotiveerd over de inhoud van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN